

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 181/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 04 grudnia 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 371/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Zarzut - wskazany w apelacji obrońcy oskarżonego P. B. - obraży przepisów postępowania karnego, mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>1. naruszenie przepisów art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

dokonanie wadliwej oceny materiału dowodowego, sprzecznej z doświadczeniem życiowym oraz logicznym rozumowaniem, co w konsekwencji doprowadziło do uznania sprawstwa i winy oskarżonego P. B. w zakresie popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., a polegający na:

a. niewłaściwym uznaniu przez sąd za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego M. S. w zakresie jego relacji, w których wskazał, że był szarpany w bramie przez oskarżonego P. B., a następnie już przez 3 osoby, że zabrali mu alkohol i "pchali" go w głąb podwórka, podczas gdy przedmiotowe relacje pokrzywdzonego nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowy a wręcz pozostają z nim w ewidentnej sprzeczności, chociażby mając na uwadze nagrania z kamer monitoringu, jak również charakteryzują się one dużą zmiennością i niepewnością M. S.

co do przebiegu zdarzenia,

b. niewłaściwym uznaniu przez sąd za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. S. w zakresie w którym oskarżony podaje, że P. B. powiedział mu, że pokrzywdzony ma pieniądze i aby te informacje przekazał S. B., jak również, że P. B. był świadomy tego co oni dalej zrobią, podczas gdy relacje oskarżonego A. S. w toku przedmiotowego postępowania ulegały zmianie i od początku zmierzały jedynie do umniejszenia jego roli a tym samym bezzasadnego obciążenia oskarżonego P. B.,

c. uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień P. B. w zakresie zaprzeczenia przekazania A. S. oceny możliwości okradzenia M. S. oraz celowemu wprowadzeniu pokrzywdzonego w podwórko bez innego uzasadnienia niż tylko bezzasadne stanowisko, iż przy ladzie sprzedażowej P. B. stoi przed A. S. a następnie wchodzi

z pokrzywdzonym w
bramę i podwórko,

d. dowolnej i
wykraczającej poza
swobodną ocenę
dowodów
interpretacji
zgromadzonego
materiału
dowodowego,
polegającą na
bezpodstawnym
przyjęciu, iż świadek
M. P. pomagała
P. B. uniknąć
konfrontacji z
pokrzywdzonym
umożliwiając mu
przebywanie w
sklepie i na jego
zapleczu, podczas
gdy oskarżony, jak
i inne osoby z
sąsiedztwa,
pomagały M. P.
w sklepie, czując
się w nim i na
zapleczu swobodnie,
co pozostawało poza
uzgodnieniami z
właścicielami sklepu
(...), jednakże było
i jest na porządku
dziennym,

e. bezzasadnym
uznaniu, iż świadek
A. P. przemilczał
okoliczności
związane z
szarpaniem
pokrzywdzonego
przez P. B., podczas
gdy zgromadzony
w przedmiotowej
sprawie materiał
dowodowy, oprócz
chwijnych i
zmiennych zeznań

pokrzywdzonego,
nie potwierdza
okoliczności
szarpania
pokrzywdzonego
przez P. B. czy
też prowadzenia go
pod przymusem w
bramę i dalej w
podwórko, a wręcz
przeciwnie nagrania
z monitoringu
jednoznacznie
wskazują, iż
pokrzywdzony
dobrowolnie, bez
żadnych środków
przymusu
przemieszcza się
w towarzystwie
oskarżonego P. B., A.
P. i E. S.;

2. naruszenie
przepisów art. 4
k.p.k., art. 5 § 2
k.p.k. w zw. z art.
7 k.p.k. w zw. z art.
410 k.p.k. polegające
na nieobiektywnym
przebadaniu
dowodów, w
szczególności
wyciągnięciu
błędnych wniosków
w oparciu o
nagrania z kamer
monitoringu
poprzez przyjęcie,
iż skoro oskarżony
P. B. rozmawiał
z pokrzywdzonym
M. S., przebywał
z nim w sklepie
(...), wyszedł z
nim ze sklepu i
wszedł w bramę a
równocześnie z nimi
w sklepie przebywał
A. S. to zawarł z A. S.

	<p>i S. B. porozumienie co do wspólnego dokonania rozboju, a tym samym dopuścił się czynu zabronionego zarzucanego oskarżonemu, przy jednoczesnym pominięciu nie dających się rozstrzygnąć w tym względzie wątpliwości i nierozstrzygnięciu ich na korzyść oskarżonego P. B..</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzające się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy okazały się niezasadne.</p> <p>Przy czym, należy podnieść, że przekonanie sądu o wiarygodności określonych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w</p>			

ramach swobodnej
oceny dowodów
jedynie wtedy, gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy
całości kształtu
okoliczności i to w
sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego, jest
wyczerpująco i
logicznie – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego –
argumentowane w
uzasadnieniu
(zobacz: OSNKW
7-9/1991, poz.41).
Pamiętać należy,
iż konsekwencją
zasady prawdy (art.
2 § 2 k.p.k.)
jest wymóg, aby
ustalenia faktyczne,
w oparciu o które
następuje orzekanie,
były udowodnione,
tylko wówczas
można przyjąć, że
są one prawdziwe,
czyli zgodne z
rzeczywistością.
Zobowiązuje ona
organy procesowe
do dołożenia –
niezależnie od woli
stron –
maksymalnych

starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków poznania prawdy. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są ustawowo zobligowane do ukształtowania przekonania dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych według zasad prawidłowego rozumowania z pełnym wykorzystaniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Kodeks nie narzuca żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic co do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzenia, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie

doświadczenie
życiowe. W toku
prowadzonych
czynności
uprawnione organy
mają jednak
obowiązek
wnikliwego
zbadania i
uwzględnienia
wszystkich
okoliczności
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art.
4 k.p.k.). Wyrok
musi być wynikiem
analizy całokształtu
ujawnionych
okoliczności, a więc
i tych które go
podważają.
Pominięcie
istotnych dla sprawy
okoliczności,
mogących mieć
wpływ na
rozstrzygnięcie w
kwestii winy,
stanowi oczywistą
obrazę przepisu
art. 410 k.p.k.
Podzielić też należy
konsekwentne
poglądy
orzecznictwa, że
przekonanie Sądu
o wiarygodności
jednych dowodów
i jej braku w
przypadku innych,
pozostaje pod
ochroną przepisu
art. 7 k.p.k., jeżeli
zostało poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy głównej
całokształtu
okoliczności sprawy,
rozważeniem

okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis). Przypomnienia też wymaga (w kontekście zarzutów wyartykułowanych w uzasadnieniu apelacji obrońcy oskarżonego), że w świetle ugruntowanego orzecznictwa sądów nie można zarzucać obrazy art. 5 § 2 k.p.k. na tej podstawie, że strona zgłasza wątpliwości co do ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są istotne wątpliwości strony procesowej, ale to jedynie, czy orzekający sąd takie wątpliwości powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w realiach sprawy wątpliwości takie powinien był

powziąć. Gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, bo jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.). Tymczasem w sprawie nie występują tego rodzaju wątpliwości, które niweczyłyby prawidłową ocenę dowodów i trafne ustalenia faktyczne. Wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada, nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Nie budzi bowiem zastrzeżeń okoliczność, że tego rodzaju wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. winien mieć Sąd, a nie strona postępowania.

W aspekcie powyższego apelacja obrońcy oskarżonego nie wykazała w

skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji - po ich gruntownej analizie i zestawieniu z zebranymi w sprawie dowodami - mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie można w żaden sposób podzielić twierdzenia skarżącego, jakoby Sąd Rejonowy dokonał stronnicy i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności osobowych źródeł dowodowych - w tym pokrzywdzonego M. S., świadków M. P., A. P., E. S., wyjaśnień oskarżonych P. B., S. B., A. S. oraz nagrań z monitoringu. W aspekcie powyższego, twierdzenia skarżącego koncentrują się na wykazaniu

naruszenia przepisów postępowania art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., i art. 410 k.p.k. (wskazujące na rzekomą wadliwość procedowania), nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji. Tym samym, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał wartościowania zarówno osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych zebranych na gruncie analizowanej sprawy, a następnie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Dokonane zaś przez Sąd Rejonowy ustalenia w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem wszechstronnej ich analizy. A zatem, przekonanie Sądu meriti o możliwości przypisania oskarżonemu P. B. (ale też pozostałym oskarżonym A. S. i S. B.) zrealizowania

znamion czynu mu
zarzucanego,
pozostaje pod
ochroną prawa
procesowego, jako
że nie wykracza
poza ramy zasady
swobodnej oceny
dowodów wyrażone
w treści art. 7
k.p.k. Jednocześnie
zaś konkluzje Sądu
Rejonowego
stanowią wynik
rozważenia
wszystkich
dowodów zgodnie
z art. 410 k.p.k.,
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art. 4
k.p.k.), a nade
wszystko zostały
rzeczowo – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy,
doświadczenia
życiowego i
prawidłowego
rozumowania –
uzasadnione w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku. Sąd
odwoławczy, w pełni
zgadza się z
przeprowadzoną
przez Sąd I instancji
oceną
przeprowadzonych
w sprawie dowodów.

Odnosząc się do
szczegółów wskazać
należy, iż właściwym
postąpieniem Sądu
Rejonowego było
uznanie wyjaśnień

oskarżonego P. B. w przebiegu postępowania przygotowawczego i sądowego za niewiarygodne w zakresie zaprzeczenia przekazania A. S. oceny możliwości okradzenia M. S. oraz celowemu wprowadzeniu pokrzywdzonego w podwórko, aby umożliwić A. S. i S. B. dalsze pobicie pokrzywdzonego i zabór mu mienia. Wbrew twierdzeniom skarżącego - i tak też ustalił to Sąd meriti - P. B. przebywając w sklepie (...) wszedł w relację słowną (co dokumentuje nagranie z kamer monitoringu) z A. S., po której ten ostatni wraz z S. B. opuścili sklep i oczekiwali aż P. B. wyprowadzi im pokrzywdzonego w głąb podwórka. Zachowanie oskarżonego uwidocznione na przedmiotowych nagraniach jednoznacznie demaskuje intencje i zamiary sprawców, co w zestawieniu z depozycjami pokrzywdzonego, umożliwia odtworzenie rzeczywistego przebiegu wydarzeń

z udziałem jego i oskarżonych (nadto, A. S. podał, że to P. B. powiedział mu, że pokrzywdzony ma pieniądze i aby te informacje przekazał S. B. - co wskazuje na istniejące między sprawcami porozumienie w zakresie okradzenia pokrzywdzonego). Istotnie również prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, że świadek M. P. pomagała P. B. uniknąć konfrontacji z pokrzywdzonym umożliwiając mu przebywanie w sklepie i na jego zapleczu. W tym kontekście wersja jakoby oskarżony i inne osoby z sąsiedztwa, pomagały - co nie było w żaden sposób uzgodnione z właścicielami sklepu (...) dla uwiarygodnienia tezy, jakoby P. B. tego dnia po pobiciu pokrzywdzonego pojawił się właśnie w tym celu jest infantylna i nieprawdziwa, a tym samym, nie znajduje odzwierciedlenia w rzeczywistym stanie rzeczy.

Ekspozycja,
jakoby zeznania pokrzywdzonego M. S. - z uwagi

na zmienność i brak stanowczości - należało ocenić negatywnie nie zasługiwało na aprobatę. Zgodzić należy się z Sądem I instancji - wskazującym na ułomności tego źródła dowodowego (podpierającym się również opinią sądowo - psychologiczną dotyczącą pokrzywdzonego) - który jednakowoż w reasumpcji i zestawieniu jego relacji z innymi dowodami uznał, że pokrzywdzony konsekwentnie wskazywał na osobę P. B. jako jednego ze sprawców kradzieży i pobicia (nazywał go Z.), co w istocie umożliwiło ustalenie jego tożsamości.

Tym samym, Sąd Okręgowy nie dostrzegł w zarzutach skarżącego żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń

faktycznych w
zakresie
przewidzianym w
zarzutach. Sąd
Rejonowy
przeprowadził
postępowanie
dowodowe w sposób
prawidłowy i trafnie
ocenił zgromadzone
w sprawie dowody,
rozważył wszystkie
ustalone na ich
podstawie
okoliczności
przemawiające
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego P. B.,
a swoje przekonanie
co do ich
wiarygodności - w
sensie pozytywnym
i negatywnym -
logicznie i
wyczerpująco
umotywował w
pisemnych
motywach
orzeczenia, przy
czym uczynił to
z uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego.
Następnie na
podstawie tychże
dowodów, poczynił
prawidłowe
ustalenia faktyczne
co do sprawstwa i
winy oskarżonego w
zakresie
przypisanego mu
czynu. Sąd
Okręgowy w pełni
podziela ocenę
materiału
dowodowego
dokonaną przez

<p>Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała także, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego. Sąd też rozumowanie Sadu Rejonowego, które doprowadziło do dokonania ustaleń faktycznych na kanwie przedmiotowej sprawy, znajduje pełne odzwierciedlenie w treści uzasadnienia, w którym Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy i trafny odniósł się do poszczególnych dowodów, a Sąd odwoławczy w pełni ocenę tą aprobuje.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził i ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego P. B., a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym, logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego P. B. w zakresie zarzucanego mu czynu.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut - wskazany w apelacji obrońcy</p>	<p># zasadny</p>		

oskarżonego S. B.
- obrazy przepisów
postępowania
karnego, mającej
wpływ na treść
zaskarżonego
orzeczenia, a
mianowicie:

1. art. 7 k.p.k.
w zw. z art.
410 k.p.k. poprzez
przekroczenie granic
swobodnej oceny
materiału
dowodowego
zgromadzonego w
sprawie, bez
rozważenia
całości kształtu
okoliczności
ujawnionych w toku
rozprawy głównej
i w konsekwencji
wadliwe przyjęcie,
iż oskarżony S. B.
działając wspólnie i
w porozumieniu z
pozostałymi
oskarżonymi uderzył
pokrzywdzonego M.
S. w celu dokonania
rozboju na jego
osobie w sytuacji,
gdy zgromadzony
w sprawie materiał
dowodowy w postaci
wyjaśnień
oskarżonego oraz
zeznań świadka
K. B. wskazuje,
iż oskarżony w
odpowiedzi na
aroganckie zaczepki
pokrzywdzonego,
spontanicznie, bez
wcześniejszego
planowania oraz
porozumienia z
pozostałymi

częściowo zasadny

niezasadny

oskarżonymi,
uderzył lekko
pokrzywdzonego
otwartą dłonią a
następnie oddalił
się od osoby
pokrzywdzonego, co
w konsekwencji
nie pozwala na
przyjęcie, iż
oskarżony wypełnił
znamiona czynu z
art. 280 § 1
k.k. z uwagi
na brak znamion
bezpośredniego
zaboru rzeczy
należących do
pokrzywdzonego,

2. art. 7 k.p.k.
w zw. z art.
410 k.p.k. poprzez
przekroczenie granic
swobodnej oceny
materiału
dowodowego
zgromadzonego w
sprawie, bez
rozważenia
całości kształtu
okoliczności
ujawnionych w toku
rozprawy głównej
i w konsekwencji
wadliwe uznanie za
wiarygodne
wyjaśnień
oskarżonego A. S.
i zeznań J. W. w
przedmiocie mającej
mieć miejsce narady
oskarżonych pod
sklepem (...) w
sytuacji, gdy
oskarżony A. S. w
toku postępowania
w istotny sposób
zmodyfikował swe
wyjaśnienia w toku

	<p>procesu a zeznania J. W. są wewnętrznie sprzeczne i nie korespondują z zeznaniami pozostałych świadków zdarzenia,</p> <p>3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 207 § 1 k.p.k. poprzez uznanie protokołów oględzin monitoringu z kamer zewnętrznych obejmujących obszar przed sklepem (...) oraz obszar bram kamienicy, za wartościowy pod względem procesowym dowód i w konsekwencji dokonywanie na jego podstawie ustaleń faktycznych co do przebiegu zdarzenia i osób w nim uczestniczących w sytuacji, gdy bardzo słaba jakość przedmiotowych nagrań uniemożliwia identyfikację osób uwidocznionych na nagraniach.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Odnosząc się do powyższych zarzutów - w ocenie sądu odwoławczego niezasadnych - Sąd</p>				

Rejonowy
klarownie, rzetelnie
i celnie ocenił
wyjaśnienia A. S.,
oraz depozycje J.
W. (szczególnie
co do istniejącego
między sprawcami
porozumienia), a
także relacje K. B.
(opisującej logicznie
i spójnie przebieg
zajścia z udziałem
pokrzywdzonego, z
którym rozmawiała
w obecności
funkcjonariuszy
policji, wówczas, gdy
M. S. po okazaniu
mu zdjęć rozpoznał
P. B.).

W aspekcie
gruntownej analizy
materiału
dowodowego Sąd
Okręgowy nie
dostrzegł w
zarzutach tych
żadnych rzeczowych
argumentów - o
czym szczegółowo w
punkcie 3.1 (stąd
też rozważanie te w
tym miejscu nie będą
powielane), które
dyskwalifikowałyby
stanowisko Sądu I
instancji w zakresie
ustalonych faktów.
Sąd Rejonowy
przeprowadził
postępowanie
dowodowe w sposób
prawidłowy, a także
w sposób trafny i
szczegółowy ocenił
zgromadzone w
sprawie dowody,
rozważył wszystkie

ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego S. B. w zakresie przypisanego mu czynu. Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała bowiem, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny

dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego.			
Wniosek			
Wniosek o zmianę wyroku poprzez oskarżonego S. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek niezasadny z powodów wskazanych powyżej.			
3.3.	Zarzut - wskazany w apelacji obrońcy oskarżonego S. B. - błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, sprowadzający się do wadliwego przyjęcia, iż czyn zarzucany oskarżonemu stanowi typ podstawowy przestępstwa rozboju określony w art. 280 § 1 k.k. w sytuacji, gdy okoliczności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>czynu w postaci niewielkiej wartości zagarniętego mienia, niewielkich dla pokrzywdzonego ujemnych następstw przestępstwa, nieznacznych obrażeń ciała odniesionych przez pokrzywdzonego, wskazują, że czy zarzucany oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 283 k.k.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Odnosząc się do powyższych zarzutów - w ocenie sądu odwoławczego niezasadnych - nakreślić w pierwszej kolejności trzeba, że zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad</p>				

logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na merytoryczną niesłuszność wniosków sądu I instancji wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 .09.2019 r., I DO 39/19, opubl. Legalis). Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego. Może być on słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie jest uzasadniony, gdy (jak w tym wypadku)

sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popelnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący skutecznie nie czyni (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 14.11.2019 r., II AKA 143/19, Legalis; podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 07.11.2019 r., II AKA 173/19, Legalis). A zatem, zestawiając powyższe postulaty z wywodami apelanta nie można zgodzić się z sugestią, jakoby Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne - w opisanym w skardze apelacyjnej zakresie - które rzekomo miały wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do powyższych

zarzutów w
pierwszej kolejności
podkreślić należy,
iż dokonane przez
Sąd I instancji
ustalenia dotyczące
stopnia społecznej
szkodliwości czynu
opisanego w akcie
oskarżenia – które
swoim zachowaniem
formalnie wyczerpał
oskarżony S. B.
– są wynikiem
rzetelnej i klarownej
analizy zebranych
na kanwie niniejszej
sprawy dowodów.
Jednocześnie
konkluzje Sądu
Rejonowego
stanowią wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przedmiotowych
zdarzenia.
Natomiast
akcentowane w
skardze apelacyjnej
stanowisko
kwestionujące w
istocie ustalenia
przez Sąd meriti w
zakresie
okoliczności
podmiotowych i
przedmiotowych
rzutujących na ocenę
stopnia społecznej
szkodliwości czynu
inkryminowanego
oskarżonemu w
realiach
przedmiotowej
sprawy nie zasługuje
na aprobatę.

Wskazać należy, że
w art. 115 § 2

k.k. zdefiniowano przesłanki oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu. Ma to fundamentalne znaczenie dla właściwego stosowania prawa karnego. Określenie przesłanek (faktorów) decydujących o stopniu społecznej szkodliwości czynu wskazuje, że ustawodawca przyjął dominującą w doktrynie teorię przedmiotowo – podmiotową, zwaną też kompleksową, odrzucając tzw. teorię całościową (czyli uniwersalistyczną), która w różnych jej odmianach uwzględniała osobowość sprawcy, jego dotychczasowy tryb życia, uprzednią karalność, nagminność przestępstw itp. Przy ocenie zaś stopnia społecznej szkodliwości Sąd bierze pod uwagę zarówno okoliczności przedmiotowe, jak i podmiotowe. Do okoliczności przedmiotowych, mających wpływ na ocenę społecznej szkodliwości, należy zaliczyć rodzaj i charakter

naruszonego dobra (im cenniejsze dobro tym wyższa szkodliwość), rozmiaru wyrządzonej lub grożącej szkody (im większa szkoda tym wyższa szkodliwość), wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, czy rodzaj naruszonych reguł ostrożności (im ważniejsze społecznie są te reguły, tym wyższa szkodliwość). Do okoliczności podmiotowych również ważnych dla oceny społecznej szkodliwości czynu, zaliczyć należy w szczególności zamiar (zamiar bezpośredni, a zwłaszcza przemyślany, znamionuje wyższą szkodliwość, zaś zamiar ewentualny, niekiedy powstały przypadkowo pod wpływem emocji czy impulsu, wskazuje na szkodliwość niższą - nadto motywację, a więc im motywy czynu są bardziej naganne, niskie, godne potępienia, tym wyższa szkodliwość. I przeciwnie czyn wpływający z motywacji zasługującej na uwzględnienie, z

jakichś szlachetnych pobudek wskazuje na mniejszą społeczną szkodliwość).

Na stopień społecznej szkodliwości przestępstwa nie mają wpływu właściwości i warunki osobiste sprawcy, środowiskowa opinia o nim, jego wiek, dotychczasowy i obecny tryb jego życia (w tym uprzednia niekaralność sprawcy), a także okoliczności, które pojawiły się po popełnieniu czynu, a mianowicie takie jak przyznanie się sprawcy do winy, a nawet dobrowolne naprawienie przez sprawcę szkody wyrządzonej przestępstwem (rekompensata), wyrażona przez niego skrucha, czy też ewentualne pogodzenie się z pokrzywdzonym. Są to bowiem okoliczności mające pierwszoplanowe znaczenie przy ustaleniu ewentualnego wymiaru kary oraz przy badaniu podstaw pozytywnej prognozy kryminologicznej

(postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 roku, V KK 1/08, Legalis 107488). A więc, chociaż okoliczności te sąd uwzględnia przy wymiarze kary i orzekaniu środków karnych oraz stosowania probacji, to jednak nie w aspekcie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, który nie jest jedynym wyznacznikiem orzekanej kary lub środków probacyjnych. Trafnie przyjmuje się zatem, że wszystkie z wymienionych w art.115 § 2 k.k. okoliczności związane są z czynem, jego stroną przedmiotową i podmiotową. Nie są to natomiast okoliczności dotyczące sprawcy (...).” Ustalenie stopnia społecznej szkodliwości czynu może nastąpić wyłącznie na podstawie oceny samego czynu, a nie na podstawie oceny jego sprawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28.01.1998 r., II Aka

245/99, Biul. Prok. Apel. 1999, nr 8).

Reasumując, wszechstronna analiza elementów podmiotowych i przedmiotowych, składających się na kompleksową ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu S. B., przedstawiona w uzasadnieniu skarżonego rozstrzygnięcia, doprowadziła Sąd Odwoławczy do wniosku o jego prawidłowości. Skarżący nie wskazał na żadne inne, wyjątkowe okoliczności, których nie uwzględnił Sąd Rejonowy, a które mogłyby skutecznie podważyć trafność zapadłego w sprawie wyroku.

Zważywszy bowiem na okoliczności przedmiotowe przestępstwa (uderzanie pokrzywdzonego w twarz i szarpanie go, działanie dla korzyści majątkowej i z niskich pobudek, rozmiar szkody jaka powstała w wyniku jego przestępczego działania), stopień społecznej szkodliwości czynu,

<p>motywację i sposób zachowania oskarżonego po popełnieniu inkryminowanego mu czynu, jak i sposób jego życia przed jego popełnieniem, w tym uprzednią karalność, właściwości i warunki osobiste oskarżonego (który jest osobą mającą uprzednio konflikty z prawem), nie istnieją podstawy, by potraktować działanie oskarżonego jako wypadek mniejszej wagi.</p> <p>W aspekcie powyższego, twierdzenia skarżącego w omawianym powyżej względzie, nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>o przyjęcie, że czyn oskarżonego stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 283 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności.</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wniosek niezasadny z powodów wskazanych powyżej.</p>				
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut - wskazany w apelacji obrońcy oskarżonego S. B. - rażącej niewspółmierności kary sprowadzający się do orzeczenia kary 4 lat pozbawienia wolności podczas, gdy prawidłowa ocena całokształtu okoliczności podmiotowych i przedmiotowych sprawy wskazuje, iż Sąd I instancji zbyt duże znaczenie nadał okolicznościom obciążającym oskarżonego, umniejszając przy tym wagę okoliczności korzystnych dla</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>oskarżonego w postaci zaistnienia wypadku mniejszej wagi, nieznacznej wartości zagarniętego mienia, niewielkich dla pokrzywdzonego ujemnych następstw przestępstwa, nieznacznych obrażeń ciała odniesionych przez pokrzywdzonego, co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kary z przekroczeniem stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Odnosząc się do powyższego zarzutu stwierdzić należy, iż jest on także chybiony.</p> <p>Pamiętać trzeba, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność</p>				

kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w

odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary

zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania.

W aspekcie powyższego - w ocenie sądu odwoławczego - Sąd pierwszej instancji, kształtując orzeczenie o karze wobec oskarżonego S. B. nie naruszył zasad wymiaru kary. Zważyć należy, iż ustawowe założenie, że kara wymierzona sprawcy ma go wychowywać nie jest tożsame z pobłażaniem mu i koniecznością wymierzenia kary najłagodniejszej rodzajowo, gdyż w określonych sytuacjach to właśnie kara rodzajowo dolegliwsza spełnia nie tylko rolę odwetu za popełnione przestępstwo, ale jest też czynnikiem wychowawczym, pozwalającym na uzmysłowienie sprawcy nie tylko faktu nieopłacalności łamania prawa, ale i związanych z tym konsekwencji.

Tym samym, Sąd Rejonowy

prawidłowo
uwzględnił, że
oskarżony S. B. jest
sprawcą uprzednio
wielokrotnie
(siedmiokrotnie)
karanym, w tym
za przestępstwa
przeciwko życiu
i zdrowiu oraz
przeciwko mieniu
i osobą, która
działała wspólnie i
w porozumieniu z
innymi osobami, a
nadto w warunkach
recydywy określonej
w art. 64 § 2
k.k. Nie może wszak
ujść uwadze fakt, iż
oskarżony dopuścił
się przestępstwa pod
wpływem alkoholu.
Działał przy tym
w pełni umyślnie,
świadomie łamiąc
obowiązujący
porządek prawny
(bowiem nie miała
ograniczonej, ani
wyłączonej
zdolności do
rozumienia
znaczenia swych
czynów oraz
pokierowania swym
postępowaniem).
Nadto, podzielić
należy stanowisko
Sądu meriti, który
wskazywał również
okoliczności
łagodzące, które
miał w polu
widzenia, a
mianowicie
częściowe
przyznanie się
oskarżonego oraz
nieznaczną wartość

skradzionego
mienia.

W tych okolicznościach, zważając na okoliczności przedmiotowej sprawy (działanie z niskich pobudek osiągnięcia korzyści majątkowej), orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju - zgodnie z postulatem obrońcy z wyboru oskarżonego - nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary. Zdaniem Sądu wyłącznie kara 4 lat pozbawienia wolności będzie stanowiła dla oskarżonego wymiarną i odczuwalną dolegliwość wpływającą na zmianę jego postawy i skłaniającą go do przestrzegania w przyszłości społecznie akceptowanych norm zachowania, a jednocześnie zaspokoi społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości – w szczególności uwidoczni, iż lekceważenie norm prawnych zawsze będzie wiązało się z dostosowaną do

<p>wagi tego czynu reakcją karną.</p> <p>W aspekcie powyższego kara wymierzona w stosunku do oskarżonego przez Sąd pierwszej instancji nie nosi cech rażącej niewspółmierności w sensie jej surowości.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o przyjęcie, że czyn oskarżonego stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 283 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z powodów wskazanych powyżej.</p>			

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Wyrok jest słuszny i sprawiedliwy, zaś apelacje obrońców oskarżonych P. B. i S. B. bezzasadne. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie</p>		

postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej, skrupulatnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonych w zakresie popełnienia przypisanych mu przestępstw, subsumcji prawnej ich zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonych kar. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonych, ale i dowody przeciwne, zostały one ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

1.8. **Zmiana wyroku sądu**

<i>pierwszej instancji</i>			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
5.2.3.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	nowo przewodu w całości		
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>Koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu P. B. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w wysokości 516,60 złotych zostały ustalone w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 4, § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata w urzędzie (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) i zasądzone na rzecz adwokata I. J..</p>	
3	<p>Koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu S. B. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w wysokości 516,60 złotych zostały ustalone w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 4, § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października</p>	

	2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata w urzędzie (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) i zasądzone na rzecz adwokata Ł. S..	
4	Mając na względzie aktualną sytuację osobistą i finansową oskarżonych P. B. i S. B. Sąd Odwoławczy stosownie do treści art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił ich od obowiązku poniesienia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. B..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 04 grudnia 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 371/20.	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego S. B..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 04 grudnia 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 371/20.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana